

[Glistrup]

man nu fra flertallets side vil trumfe igenem, om, at man uden mindste saglige vurdering eller gennemgang af de dermed forbundne problemer af økonomisk og juridisk art vil have gældsvurdering inkorporeret i vores lovgivning, vil give anledning til en så enorm samling af skandalesager, at man totalt får stillet i skyggen alt, hvad man har oplevet vedrørende stænklapper, grundværdistigningsafgift, socialindkomst og andre ting ned gennem årene. Det er virkelig et halsbrækkende forsøg, flertallet herved går i gang med uden det mindste sikkerhedsnet under sig, og uden at skatteministeren, når han bliver kaldt i fjernsynet aften efter aften i maj måned 1982, har det mindste grundlag for at forsvare sig med, at han havde udformet sit forslag på grundlag af de og de saglige overvejelser, de og de økonomiske beregninger, de og de gennemgange af problemstillingerne, sådan som de fordeler sig ud i et enormt omfang af forgreninger. Her er virkelig lagt op til nam-nam for pressens og specielt Ekstra Bladets folk med hensyn til at byde velkommen med, hvad man har gjort i den bladløse tid.

Det er ganske tydeligt således, at gældsforpligtelser, hvad enten de er forbundet med panteret i det ene eller det andet, hvad enten de er forbundet med en kaution eller ej, hvad enten de er opstået på grundlag af kontraktforhold eller skadegørende handling, hvad enten der er tale om forretningsmæssige forhold, eller der er tale om rent private forhold, er vidt forskellige i hele deres karakter og opbygning, og de er i hvert tilfælde på det grundlag af manglende gennearbejdelse af tingene, som vi har i øjeblikket, aldeles og totalt uvurderbare. Skatteministeren har afsløret under dette forslags behandling, at han ikke ved andet, end at han antagelig hjemme i sit parcelhus har et lån i Kreditforeningen Danmark og derfor eventuelt kan pålægge Kreditforeningen Danmark at sende ham en meddelelse om, hvad han skal tage med i dette specielle tilfælde på sin specielle selvangivelse. Man må så håbe, at man fastsætter nogle regler om – og det er jo også skatteministeren, der skal fastsætte dem, for man har jo helt sat folketinget ud af spillet i forbindelse med denne enorme reform af dansk skatteret, som vi her er i gang med at foretage – at vedrørende Kreditforeningen Danmark skal man på debitorside regne med

samme kurs, som man gør på kreditorside. Dermed har man i virkeligheden ikke løst mange promiller af dette problem.

Nu er der måske dem, der vil sige: nå ja, men det har jo kun noget at gøre med formueskat, og de rige kapitalistsvin, som ejer over 1 mill. kr., kan såmænd godt betale 3 gange så meget i formueskat; formueskatten spiller ikke nogen særlig rolle her i Danmark. Her vil jeg erindre om, at langt, langt mindre stærke indgreb over for formueskatten, som blev foretaget i december 1979, afslørede nok så kraftigt og nok så stærkt, at der er en nøje forbindelse imellem, hvordan man udskriver formueskat i dette land, og arbejdsløshedstallet, og hvordan man simpelt hen begår ganske enorme urimeligheder over for adskillige formueejere.

Men siden december 1979 har der jo været nogle knopskud på vores lovgivning; bl. a. er det måske ikke helt forbigået opmærksomheden, at socialministeren har fået indført et institut, der hedder socialindkomst, og som er baseret på, at man skal have sin formue med ind i opgørelsen, når man skal finde ud af, om man skal have lidt større eller lidt mindre boligsikring, eller når f. eks. handicappede eller andre skal have andre sociale ydelser. Det skal nu til at gøres afhængigt af og bero på det fuldstændig urimelige og uigennemførlige, hvad en gældspost skal vurderes til.

Man kan vurdere en aktivpost, for den kan man vurdere ud fra, hvad markedet giver i handel og vandel, når man går hen og handler de pågældende tilgodehavender, hvad enten det så er manden, der har pantebrev, eller det er bilhandleren, der har en kontraktportefølje osv. Men der er ikke noget almindeligt børs- eller andet marked, hvor man går ud og handler sin gæld. Der ville ellers nok være en hel del, der ville komme og sige, at de gerne ville afhænde deres gæld, sådan som forholdene under denne regering har udviklet sig ude over kongeriget Danmark.

Man har absolut intet grundlag i erfaringen, man har intet grundlag i den lovtækt, som flertallet nu vil se at haste igennem. Flertallet siger simpelt hen: det må skatteministeren finde ud af, og så må det pålægges pengeinstitutterne at sende nogle kontroloplysninger af den ene eller anden art ud, og så